

ragraph paa samme Maade, som min høstarede Sidemand (Drifted). Jeg mener, at Forpagteren maa kunne forbryde sin Ret til isølge Forpagtningscontracten at drive Brænderi, og maaskee derved blive udelukket fra i Fremtiden at befatte sig med dette Næringsbrug; men at Brænderiets Eier, naar han selv er aldeles ukyldig, skulde kunne rammes efter denne Straffebestemmelse, det har jeg i det Mindste ikke troet laa i den 21de Paragraph.

Krabbe: Men den ærede Taler vil dog vist være enig med mig i, at Bestemmelsen da meget let kan eluderes.

Simon: Jeg skal tillade mig den Bemærkning, at jeg overhovedet anseer det for tvivlsomt, hvorvidt en Brænderieier kan forpagte sit Brænderi bort, uden dertil at have erhvervet særlig Tilladelse. Jeg antager, at saafremt Brænderebevillingen ikke indeholder en udtrykkelig Hjemmel derfor, saa kan det ikke finde Sted. Det er en personlig Bevilling, og, ligesaa lidet som andre personlige Bevillinger, saasom med Ret til at drive Handel paa Landet og Ret til Krohold, kunne bortforpagtes uden særlig Hjemmel, ligesaa lidet troer jeg, at Brænderebevillinger kunne paa Landet bortforpagtes, med mindre dertil erhverves særlig Tilladelse. Men, naar nu en saadan er erhvervet, saa er det jo naturligt, at Forbrydelsen ikke kan gaae ud over Brænderieieren, men maa gaae ud over Forpagteren. Det er ogsaa at mærke, at Loven ikke bruger Ordet Brænderieier, men „Brændeviinsbrænderen“, som sandsynligviis netop sigter til det Krohold, der finder Sted, at En kan eie Brænderiet, men en Anden bruge det, naturligviis efter dertil specielt erhvervet Bevilling. Hvad den ærede Ordfører har anført om Benyttelsen af Kroholdsretten synes ogsaa at tale herfor. Naar nemlig Kroholdsbevillingen ikke udtrykkelig indeholder Ret til, at den kan bortforpagtes, kan den det ikke. Der er nemlig adskillige Kroholdsbevillinger, som ere af den Natur, at de uden speciel Hjemmel tillade Eieren at bortforpagte Kroholdet; f. Ex. i de Kroholdsbevillinger, som Sædegaardseiere eller andre Godseiere have, hedder det, at de kunne lade drive Krohold i en Kro, og et saadant Krohold kan Eieren lade drive af Andre, der-

som han vil, uden dertil at erhverve speciel Bevilling. Men, naar Bevillingen, hvilket i Almindelighed er Tilfældet, gaaer ud paa, at han, efter særlig Bevilling, maa drive Krohold paa det og det Sted, maa særlig Bevilling erhverves til Bortforpagning. Men selv det første Slags Kroholdsbevillinger, der indeholde Hjemmel til at lade Kroholdet drive ved en Anden, fortages for Eieren, naar Forpagteren overtræder de Betingelser for Kroholdet, der indeholdes i Bevillingen. Derfor har man flere Høiesteretspræjudicater. Der er saaledes, saavidt erindres, 2 Høiesteretsdomme, hvorved Sædegaardseiere, som havde Kroholdsbevilling, som de fæstede bort, mistede denne, fordi Forpagteren eller Fæsteren misbrugte Kroholdsbevillingen. Dette, forekommer mig, finder ganske Anvendelse paa det Tilfælde, der omhandles her i den anden Deel af § 21.

Ordføreren: Saavidt jeg veed, er det almindeligt, at Brænderierne paa Landet bortforpagtes, og jeg skulde troe, at det er sjældent, maaskee det slet ikke finder Sted, at Nogen dertil erholder speciel Bevilling; men at et saadant Forhold er tænkeligt, vil jeg ikke nægte. Jeg troer, at det var hensigtsmæssigt, at de Brænderier, som anlægges paa Speculation paa Landet, helst maatte undgaaes, og at man maatte foretrække at faae disse Brænderier anlagte paa saadanne Steder, hvor de kunde sættes i Forbindelse med det Agerbrug, som Eieren selv havde i Drift. Med Hensyn til den lave Mulct, der staaer som Minimum i § 21, maa jeg antage, at den er begrundet derved, at de Forbrydelser ere mindre, som kunne begaaes ved, at der sættes i andre Kar eller Redskaber, som ere af en ringere Størrelse, og det vil være et stærkende Moment, naar Vedkommende blive overbeviste om, at de have benyttet større og flere Kar under Mæstningen. Jeg maa dertil bemærke, at jeg af praktiske Brændeviinsbrændere under Sagens Behandling i Uvalget er bleven opfordret til at erklære, at de hellere vilde, at denne Mulct skulde falde bort, og at Forbrydelse af Retten til at brænde Brændeviin strax skulde være Straffen for den Forbrydelse, som indeholdes i § 21, da de meente, at den ikke burde affones ved nogen som helst Mulct, men hellere burde